

IMA A MEGBÉKÉLÉSÉRT - LAUER TAMÁS ÍRÁSA

Feleségemtől kaptam egy könyvet: *Íme, újjáteremtek mindent*. Ebben a könyvben döbbenetes példákat és imákat találhatunk a térség szabadulására.

A könyv szerzője *Mijo Barada* Splitben (Horvátország) született 1960-ban. Kiegyensúlyozott házasságban él feleségével, Erikával. Isten 4 gyermekkel áldotta meg őket: 1983 óta vezet imacsoportokat és szemináriumokat a lelki megújulás témájában, számos pappal együttműködve. A világ sok táján tartott lelkigyakorlatokat, de elsősorban a Balkán háború sújtotta területein. Mijo megkapta szolgálatára a pápai áldást.

Könyvében példákon keresztül mutatja be, milyen lelki terheket hordozhatnak a bűn által megfertőzött területek a Földön. Külön megemlíti a gyűjtőtáborokat, mint a gonoszság színhelyeit. Mijo megkapta Istentől a látás adományát, mely révén lelki szemeivel érzékeli a korábban elkövetett bűnöket és látja az áldozatokat és a kínzóikat is. A gyűjtőtáborok területén többször lélekben látta azoknak a lelkeknek a sokaságát, akiket elfeledtek, és akik segítségért könyörögtek. A világon minden gyűjtőtábor a szent vértanúk vére itatott át. A táborok helyén – nem egyszer – korábban okkult pogány szertartásokat végeztek. Az egyik ilyen helyen Mijo érezte, hogy rituális öngyilkosságok történtek és látta lélekben, hogy hárman most is készülnek erre. Közbenjáró imát kezdte imádkozni értük és szentmisét ajánlottak fel erre a szándéokra. Még aznap este a helyi plébános tett tanúságot, hogy ő is le akart ugrani egy hídról, mert abban a pillanatban üresnek és elhasználatnak érezte magát és nem volt sem ereje sem kedve tovább élni.

Ezen sorokat olvasva merült fel bennem, hogy nekünk Kistarcsán is volna miért imádkoznunk, hiszen az 1930-as évektől a Belügyminisztérium kezelésébe került a korábbi munkástelep területe. A Horthy-rendszer háborút megelőző időszakában megkezdődött a későbbi internálótábor kialakítása, majd a második világháború második felében, a német megszállást követően Adolf Eichmann és az általa vezetett SS-alakulatok használták a zsidó lakosság begyűjtésére és később vasúton Auschwitzba való szállításának előkészítésére.

A háborút követően a bujkáló nyilasokat és németbarát személyeket őrizték a táborban. 1947-ben rendőr tiszthelyetteseket képző Tanosztálynak adott helyet az épületegyüttes. 1949 tavaszán a Buda-déli internálótábor foglyait átköltöztették Kistarcsára. Ettől fogva ez lett a központi internáló- és gyűjtőtábor. 1950. május 5-én az Államvédelmi Hatóság elfoglalta a tábort. Minden ablakot bemeszeltek, a „szabad” mozgást pedig betiltották a tábor területén. Kistarcsán az öt férfi és egy női „ezred” létszáma 2–3000 fő között mozgott. Ágyak hiányában a földön, matracokon vagy pokrócokon aludtak, egy személyre 50-60 centiméter jutott. A parancsnoksági épület mellett állt a régi ütött-kopott fogdaépület. A tábor tényleges fennállása kisebb megszakításokkal, egészen 1960-ig tartott. Ezen adatok birtokában beláthatjuk, hogy Kistarcsán is számos erőszakos cselekmény történt a tábor területén a település szívében. Ezért is szükséges, hogy imádkozzunk mind az áldozatokért, mind az elkövetőkért, hogy kiengesztelődhessenek. Az elhunytak lelki üdvéért is fontos imádkozni.

Ilyen előzmények után örömmel töltött el, hogy *Görbe József* plébános atya és a képviselő testület is magának érezte ezt a felhívást és elkezdődött az imaalkalom szervezése, melynek fő koordinátora *Csaja János* akolitus, egyházközségi képviselő, a liturgikus munkacsoport vezetője volt.

Az alkalmas időpontot keresve először nyárra gondoltunk, de nem igazán találtunk jó dátumot. Mivel február 25-én a kommunista diktatúra áldozataira emlékezünk, és március 4-én van Boldog Mészáros Zoltán püspök emléknapja, aki itt szenvedett vértanúhalált Kistarcsán. Ezért ebbe az irányba indultunk tovább. Így megfelelőnek tűnt 2020. március 1. vasárnapi időpont. A Csigaház is még szabad volt erre a napra, így lefoglaltuk és megkezdődött a konkrét szervezés. A meghívottak körének végig gondolása, meghívása. A

liturgikus munkacsoport előkészítette a területet. Az önkormányzat részéről *Zsiák Péter* Kistarcsa város alpolgármestere minden segítséget megadott a gördülékeny szervezéshez.

Nagy örömeinkre *Marton Zsolt* váci megyésfőpásztor is elfogadta a meghívásunkat és már délben megérkezett a plébániára, ahol a képviselő testülettel közösen ebédelt és beszélgetett.

A kezdés előtt egy órával már a ministránsok és az énekkar is a helyszínre érkezett és próbával készült a 3 órákor kezdődő szentmisére. Minden ülőhely megtelt, és sokan álltak is a Csigaházban. Szolid, bőjti liturgia keretében zajlott a szentmise, melyet *Marton Zsolt* püspök atya mutatott be *Paszternák Tamás* püspöki titkár és *Görbe József* kistarcsai plébánossal. Az oltár mellett szolgált *Lauer Tamás* kistarcsai diakónus, a helyi akolitusok és sok ministráns. A *Vivace* kórust *Kissné Bozó Sarolta* vezette, orgonán közreműködött *Tomecz Róbert* templomunk kántora. Jelen volt még a szentmisén: *Radnóti Zoltán* rabbi, a Budapesti Zsidó Hitközség Rabbiságának igazgatója, *Eszlényi Ákos* lelkész, a kistarcsai és kerepesi evangélikus gyülekezet-részek gyülekezetplántáló lelkipásztora, *Vécsey László* országgyűlési képviselő, *Juhász István* polgármester valamint Kistarcsa Város Önkormányzata Képviselő-testületének tagjai.

16 órákor kezdődött az ökumenikus ima. Ekkor csatlakozott hozzánk *Riskó János* lelkész, a Kistarcsai Református Egyházközség lelkipásztora.

Először *Gacsályi Ádám*, a Simándy József Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola igazgatóhelyettese mutatott be egy rövidfilmet a volt internálótáborról, majd néhány percben a legfrissebb információkat osztotta meg velünk a táborról.

A Csigaház is a volt internálótábor területén van, ahol a szentmisét bemutattuk. De ezután átmentünk az eredeti állapotban lévő táborrész lezárt területére és ott folytattuk a közös imánkat. A szervezők irányításával indultunk, és elmentünk azon utolsó épületig, ott kezdtük el a közös ökumenikus engesztelő imádságot.

Négy baraknál a különböző felekezetek lelkipásztorai mondták el imáikat a következő sorrendben: először a zsidó, ezután a református, az evangélikus, végül pedig a katolikus. Ezután a tábor pincéjéhez vonultunk, ahol a kínzások és vallatások zöme zajlott, majd ide le is mentek a lelkipásztorok. Ott közösen imádkoztak. Ezt az imát kihangosítva követhették e jelenlévők. Az ima végén pedig a *Te Deumot* énekeltük el közösen. Miután a lelkipásztorok kijöttek a pincerészből, bárki lemehetett és körülnézhetett a pincében.

Az ima után a Csigaházban folytattuk agapéval az együttlétet és a közös beszélgetést.

Lauer Tamás diakónus